

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Ing. P. B.,** zastoupeného JUDr. Lubomírem Okřinou, advokátem se sídlem Jihlavská brána č. 2, Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2010, čj. KUJI 73728/2010, sp. zn. OOSČ 5675/2010 OOSC/176, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 8. 2011, čj. 57 A 66/2011 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Havlíčkův Brod, odbor dopravy, rozhodnutím ze dne 1. 7. 2010, čj. DOP/3556/2009-10, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 a § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 9. 2010, čj. KUJI 73728/2010, sp. zn. OOSČ 5675/2010 OOSC/176, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvého stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Brně usnesením ze dne 18. 8. 2011, čj. 57 A 66/2011 – 19, odmítl pro opožděnost na základě § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud vyšel z toho, že z přiložené doručenky vyplývá, že žalobce převzal napadené rozhodnutí dne 6. 10. 2010. Žalobu podal elektronickým podáním až dne 15. 6. 2011, tedy až po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s.

III.

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel v ní namítl, že žalobou napadené správní rozhodnutí mu nebylo dodnes řádně doručeno, pročež ještě neuplynula zákonná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby. Stěžovatel si opatřil ze spisu kopii doručenky a zjistil, že na ní není jeho vlastnoruční podpis. Aniž by krajský soud zjistil stanovisko stěžovatele, uzavřel, že k doručení došlo dne 6. 10. 2010, což je ovšem v rozporu se skutečností. Krajský soud tedy nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nerespektoval právo stěžovatele se vyjádřit k věci. Stěžovatel navrhl, aby byl ohledně podpisu na doručence ze dne 6. 10. 2010 ustanoven soudní znalec z oboru písmoznalectví s úkolem zodpovědět otázku, zda se jedná o vlastnoruční podpis stěžovatele.

[5] Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V posuzovaném případě krajský soud odmítl podanou žalobu pro její opožděnost na základě § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobu je ve správním soudnictví třeba podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Ve spisovém materiálu je založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2010. Z údajů uvedených na tomto rozhodnutí vyplývá, že bylo vypraveno dne 29. 9. 2010 a právní moci nabylo dne 6. 10. 2010. K rozhodnutí je připojen originál doručenky, z níž plyne, že rozhodnutí bylo stěžovateli doručováno prostřednictvím poštovního doručovatele a bylo mu připraveno k vyzvednutí dne 30. 9. 2009. Adresát si je osobně vyzvedl dne 6. 10. 2010. Na doručence je dále v části „Prohlášení příjemce zásilky“

uvedeno jméno stěžovatele a k tomu připojen podpis. Doručenka byla podle Nejvyššího správního soudu vyplněna řádně.

[10] Za takovéto situace krajskému soudu nepochybně nemohly vyvstat důvodné pochybnosti o tom, že příslušná písemnost, opatřená řádně vyplněnou doručenkou, nebyla stěžovateli řádně doručena dne 6. 10. 2010. Nemohly zde proto vzniknout ani předpoklady pro to, aby ze své úřední povinnosti zjišťoval stanovisko stěžovatele k otázce doručení, čehož se stěžovatel domáhal v kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve sám unést břemeno tvrzení. Musí tedy předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, čj. 2 Afs 158/2005 – 82, ze dne 29. 11. 2007, čj. 1 Afs 7/2007 - 169 a ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 – 61, všechna tato rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[12] Stěžovateli se ovšem s ohledem na shora uvedený požadavek nepodařilo zpochybnit údaje obsažené na doručence předestřením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality pro to, aby Nejvyššímu správnímu soudu skutečně mohly objektivně vzniknout pochybnosti, že stěžovateli nebylo řádně doručeno. Stěžovatel především nesdělil, jakým způsobem se s existencí a obsahem rozhodnutí vůbec seznámil. Ani v obecné rovině nerozvedl, z jakého důvodu se domnívá, proč došlo ke zfalšování jeho podpisu. Stěžovatel kupř. neuvedl, že vůbec nebyl informován o možnosti si doručovanou písemnost vyzvednout, že v rozhodný den nemohl zásilku převzít, nebo že by pracovnice pošty vydala zásilku jiné osobě, a to i přes povinnost adresáta se identifikovat a podepsat se k příslušnému záznamu o vyzvednutí zásilky. Stěžovatel neužil ani své domněnky o tom, že zde existuje nějaká osoba, u níž by měl podezření, že se za něj dostavila na poštu a zásilku za něj převzala nebo že by mu byly odcizeny doklady, na jejichž základě si cizí osoba vyzvedla doručované rozhodnutí. Právě taková tvrzení by soud mohl konfrontovat se skutkovým stavem založeným na údajích obsažených na doručence, svědčících ve prospěch řádného doručení. Stěžovatel se ovšem omezil toliko na prosté popření pravosti svého podpisu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ne každá námitka vznesená proti řádnému doručení je relevantní. Naopak takovou je pouze námitka, která je schopna verzi reality, z níž vycházel krajský soud, relevantně zpochybnit.

[13] Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61, v němž soud vyslovil, že „(p)*okud chtěl žalobce zvrátit důkazní sílu doručenky, nemohl tak učinit strohými a nekonkrétními námitkami. Mohl tak učinit pouze konkrétním a jednoznačným tvrzením o tom, kde se dne 24. 4. 2008 zdržoval a z jakých konkrétních důvodů nemohl doručenku podepsat a zásilku převzít. Teprve takto předestřená skutková verze žalobce se mohla stát předmětem dokazování ze strany správních orgánů, neboť pouze takováto skutková verze byla způsobilá vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce. Doručenka ze dne 24. 4. 2008 obsahuje podpis. Pouhý poukaz na to, že se tento podpis není totožný s jinými podpisy žalobce, bez uvedení dalších skutečností, neznamená, že doručenku žalobce ve skutečnosti nepodepsal. Pokud by tomu tak bylo, bylo by*

možné naprosto kdykoli zmařit jakékoli doručení, a to pouhým pozměněním vlastního podpisu na doručence. Holé tvrzení o odlišnosti podpisu tudíž samo o sobě nevylučuje, že žalobce doručenku podepsal.“

[14] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu na ustanovení soudního znalce z oboru písmoznalectví. Dokazovat lze pouze konkrétní tvrzení. Ta ovšem stěžovatel v kasační stížnosti nepředestřel. Soud totiž není povinen bez jakéhokoliv relevantního tvrzení účastníka řízení vždy obstarávat znalecký posudek, a to pouze na základě jeho prostého konstatování, že podpis na řádně vyplněné doručence není jeho.

[15] Stěžovatel vznesl námitku, že mu rozhodnutí žalovaného nebylo řádně doručeno, poprvé až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud má za to, že takovou námitku mohl uplatnit již v žalobě. Soud nemohl odhlédnout od toho, že stěžovatel byl již v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem. Jednou z náležitostí řádně podané žaloby je přitom podle § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. označení dne, kdy došlo k doručení nebo jinému oznámení napadeného rozhodnutí žalobci. Stěžovatel se v žalobě nikterak nezmínil, od jakého okamžiku odvíjí splnění lhůty pro včasné podání žaloby a neuvedl ani, jakým způsobem se mělo rozhodnutí dostat do jeho dispozice. Podal-li žalobu, je zjevné, že byl seznámen s existencí rozhodnutí žalovaného i jeho obsahem. Za situace, kdy je rozhodnutí datováno dnem 29. 9. 2010 a žaloba byla podána až dne 15. 6. 2011, tj. po více jak osmi měsících, bylo lze od stěžovatele očekávat, že se již v žalobě případně vyjádří k tomu, že mu rozhodnutí nebylo řádným způsobem doručeno.

[16] Krajský soud proto postupoval správně, pokud žalobu odmítl jako opožděnou, neboť stěžovatel neprokázal, že mu rozhodnutí nebylo řádně doručeno dne 6. 10. 2010. Jelikož Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu zákonným, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť již rozhodl o kasační stížnosti samotné.

[18] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému správnímu orgánu, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), soud náhradu těchto nákladů nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisů žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. února 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu